

РЕШЕНИЕ

№ 5485

гр. София, 27.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски
като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело
№ 20221100511152 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №20034304/07.05.2022г., постановено по гр.д. №5368/2021г. на СРС, 171 състав, поправено по реда на чл.247 от ГПК с решение №20043644 от 21.01.2022г., постановено по гр.д. №5368/2021г. на СРС, 171 състав, е осъдена Столична Община да заплати на Х. Ц. Т. на основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 3291,70 лева, ведно със законната лихва от 28.01.2021г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди в резултат от непозволено увреждане, настъпило на 29.01.2016г. в гр. София поради паднал метален стълб на улично осветление върху МПС „Фолксваген Пасат“ с рег. №СА *****, в резултат на бездействието на служители на ответника, които не са изпълнили задължението си да поддържат уличното осветление, като е отхвърлен искът до пълния предявен размер от 4000 лева, както и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД е осъдена Столична Община да заплати на Х. Ц. Т. мораторна лихва върху уважената част от иска за периода от 29.01.2016г. до 28.01.2021г. сумата в размер от 1670,82 лева, като е отхвърлен искът до пълния предявен размер от 1820 лева. Осъдена е Столична Община да заплати на Х. Ц. Т. на основание чл.49 във вр. с чл.45 от ЗЗД сумата от 2000 лева,

ведно със законната лихва от 29.01.2018г. до окончателното плащане, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди резултат от непозволено увреждане, настъпило на 29.01.2016г. в гр. София поради паднал метален стълб на улично осветление върху МПС „Фолксваген Пасат“ с рег. №СА *****, в резултат на бездействието на служители на ответника, които не са изпълнили задължението си да поддържат уличното осветление. Осъдена е Столична община да заплати на основание чл.78, ал.1 от ГПК на Х. Ц. Т. разноски в размер на 757,60 лева. Осъдена е на основание чл.38, ал.2 от ЗА във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК Столична Община да заплати на адв. Ц. Т. сумата от 1023,10 лева – адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие по делото на ищеца Х. Т.. Осъден е Х. Ц. Т. да заплати на основание чл.78, ал.3 от ГПК на Столична Община разноски в размер на 26,03 лева.

Постъпила е въззивна жалба срещу решението в осъдителната му част от ответника в производството Столична Община, чрез пълномощника юрисконсулт П.Т.. В жалбата се излагат оплаквания, че съдът неправилно е преценил доказателствата по делото, в резултат на което е достигнал до погрешно заключение. Поддържа, че е сключен договор за извършването на услуги по поддръжка и експлоатация на публичното осветление, както и ремонтно възстановителни дейности по съоръженията от публичното осветление на територията на определени зони, в които попада и мястото на процесното събитие. В изпълнение на задълженията по този договор се извършвала непрекъсната проверка и профилактика, като не били констатирани неизправности по процесния стълб. Поддържа, че настъпването на инцидента е случайно събитие, което не е обусловено от действие или бездействие от лица, натоварени да отговарят за поддръжката и стопанисването на процесното съоръжение. Не били налице никакви индикации за неизправност на процесния стълб, което да обуслови необходимостта от предприемането на своевременни действия. Ищецът не представил доказателства, че процесният стълб е бил компрометиран, което да обуслови предпоставки за реализирането на отговорност от страна на СО. При условията на евентуалност оспорва размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди, като счита същия за завишен. Не били установени от ищеца претърпените болки и страдания и твърдяната емоционална травма не водела до трайни последици за лицето. Определеният размер на обезщетението бил многократно завишен и неотговарящ на степента на претърпените болки и страдания. Поради изложеното моли решението да бъде отменено в обжалваната част и да бъде постановено друго, с което предявените

искове да бъдат отхвърлени, или при условията на евентуалност да бъде намален размерът на присъденото обезщетение за неимуществени вреди. Претендира разноски. В съдебно заседание жалбата се поддържа.

Въззиваемата страна Х. Ц. Т., чрез пълномощника адв. Ц. Т., е депозирал писмен отговор на въззивната жалба, с който я оспорва изцяло и прави искане за потвърждаване на обжалваното решение. Поддържа, че в случая дължимата грижа изисква Столична община като стопанин на вещта да я поддържа в състояние, годно за ползване по начин, който да не предизвиква увреждане на здравето или имуществото на лицата, без значение дали ще изпълни задължението си пряко чрез своите органи и длъжностни лица или по силата на договор с трето лице. От събраните по делото доказателства бил ясно изведен механизмът на причиняване на щетите и не се касаело до случайно събитие, а до последица от бездействието на ответника, изразяваща се в неподдържането на елементите на уличното осветление в изправно състояние. Счита, че определеният размер на обезщетението не е прекомерен и е съобразен със събраните по делото доказателства. Претендира разноски. В съдебно заседание жалбата се оспорва и се прави искане за потвърждаване на обжалваното решение.

Съдът, като обсъди доводите на страните относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Фактическите и правни констатации на настоящия съд съвпадат с направените от районния съд в атакувания съдебен акт констатации (чл. 272 ГПК). Събраните в първата инстанция доказателства са правилно обсъдени и преценени от първоинстанционния съд към релевантните за

спора факти и обстоятелства и с оглед обстоятелството, че пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266 от ГПК, които да променят установената от районния съд фактическа обстановка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново приетите по делото доказателства. Във връзка доводите в жалбата за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Софийски районен съд е сезиран с предявени от Х. Ц. Т. срещу Столична Община осъдителни иски с правно основание чл.45 във вр. с чл.49 от ЗЗД за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от непозволено увреждане, настъпило на 19.01.2016г. около 15:00 часа, в гр. София, на ул. „*****, поради паднал метален стълб на улично осветление върху собствения на ищеца и управляван от него лек автомобил „Фолксваген Пасат“ с рег. №СА *****, при което на автомобила са нанесени материални щети, а ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в преживени силен психологически стрес и нервно напрежение.

Установява се от събраните по делото доказателства и не е спорно между страните, че на посочената дата върху движещия се лек автомобил „Фолксваген Пасат“ с рег. №СА *****, управляван от ищеца, е паднал стълб на уличното осветление.

Съдът намира, че по делото са установени в съвкупност предпоставките за ангажиране деликтната отговорност на ответника по делото – Столична Община.

Съгласно чл. 3 от Закона за пътищата “Пътищата са републикански и местни”, като републикански пътища са автомагистралите и пътищата от първи, втори и трети клас, които осигуряват транспортни връзки от национално значение и образуват държавната пътна мрежа, а местните пътища са общински и частни. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Закона за пътищата във вр. с чл.3, ал.2, т.1 Закона за общинската собственост във вр. с §7, ал.1, т.4 от Закона за местното самоуправление и местната администрация общинските пътища са общинска публична собственост. Именно това е и основанието на законодателят да възложи на общините задължение по тяхното изграждане, ремонт и поддържане– чл. 31 от Закона за пътищата. Списъците на републиканските и общинските пътища и промените в тях се утвърждават от Министерския съвет по предложение на министъра на регионалното развитие и благоустройството след съгласуване с кметовете на общините. За републиканските пътища в границите на урбанизираните територии изпълнителната агенция „Пътища” и общините

осъществяват съвместно по взаимна договореност дейностите по изграждането, поддържането и ремонта. Съдът, като взе предвид мястото, на което е настъпило процесното ПТП, намира, че произшествието е настъпило на общински път.

Доколкото ответникът е юридическо лице, съдът намира, че неговата отговорност може да бъде ангажирана на основание чл. 49 от ЗЗД.

Съгласно чл. 49 от ЗЗД този, който е възложил на друго лице някаква работа, отговаря за вредите, причинени от него при или по повод изпълнението на тази работа. Отговорността по чл. 49 от ЗЗД има обезпечително-гаранционна функция. За възникване на отговорността по чл. 49 от ЗЗД са необходими следните предпоставки: 1) възлагане на друго лице – изпълнител, извършването на определена работа, 2) осъществен фактически състав по чл. 45 ЗЗД от физическото лице – пряк изпълнител на работата с необходимите елементи /деяние, вреда – имуществена и/или неимуществена, причинна връзка между деянието и вредата, противоправност и вина/, 3) вредите да са причинени от изпълнителя при или по повод извършването на възложената му работа – чрез действия, които пряко съставляват извършването на възложената работа, чрез бездействия за изпълнение на задължения, които произтичат от закона, техническите и други правила или характера на работата, или чрез действия, които не съставляват изпълнение на самата работа, но са пряко свързани с него.

В процесния случай вредите са настъпили от лошото стопанисване на стълб на уличното осветление, който като пътна принадлежност по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на ЗП е част от пътя като пътна инфраструктура - чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗП. Съгласно чл. 30, ал. 4 от ЗП изграждането, ремонтът и поддържането на подземните съоръжения, тротоарите, велосипедните алеи, паркингите, пешеходните подлези, осветлението и крайпътното озеленяване по републиканските пътища в границите на урбанизираните територии се организират от съответната община. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗОС имоти и вещи - общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин. При това положение и доколкото е установено по делото, че деликтът е настъпил в урбанизираната територия на гр. София във всички случаи отговорността за обезщетяване на вредите е на Столична Община, т. е. налице е пасивна материална легитимация на ответника, която е имала задължение да поддържа в безопасност стълбовете на уличното осветление с грижата на добрия стопанин. Неоснователни са изложените във въззивната жалба доводи на ответника, че стълбът е паднал вследствие на случайно събитие, тъй като не е установено

наличието на обективно обстоятелство – природно бедствие, или действия на трети лица, довели до падането на стълба, поради което единственият възможен извод е, че същото е настъпило вследствие на неизпълнение на задълженията на длъжностни лица при ответника по поддръжка на съоръжението.

Ответникът като собственик на общинските пътища и на улиците е задължен да осъществява поддръжка на уличната мрежа в населеното място, като е без значение за възникване на отговорността му дали е възложил поддръжката и ремонта на трето лице, в случая на кого е възложена поддръжката на уличното осветление.

Поради това и доколкото по делото беше установено противоправно бездействие за ремонт и поддържане на стълб на уличното осветление в обхвата на общинска улица, това е основание за ангажиране на отговорността на СО

Описаното по-горе бездействие на длъжностни лица при ответника се явява непосредствена причина на претърпените от ищеца имуществени и неимуществени вреди.

От кредитираното заключение на съдебно-психиатричната експертиза и от показанията на разпитаната в първоинстанционното производство свидетелка С.В.П. – Р. се установява, че вследствие на инцидента ищецът е претърпял остра стресова реакция, емоционален срив с възникнала тревожно – депресивна симптоматика, когнитивни промени, която е нарушила обичайното му психично и професионално функциониране за периода на възстановяването – около 6 месеца. Предвид изложеното и с оглед събраните по делото доказателства, въззивният състав приема за установено по несъмнен и категоричен начин, че вследствие на противоправното бездействие на длъжностни лица при ответника, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в преживени силен стрес и нервно напрежение, които следва да бъдат обезщетени. Съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди, се определя от съда по справедливост. Критериите за определяне на размера на обезщетението са видът, обемът и интензивността на причинените неимуществени вреди, общовъзприетото понятие за справедливост и общото икономическо състояние на обществото, което е от значение за номиналния размер на обезщетението. Въззивният съд намира, че посочените критерии са съобразени от първоинстанционния съд при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, поради което определеният размер на обезщетението от 2000 лева е справедлив по смисъла на разпоредбата на чл.52 от ЗЗД.

Поради изложеното и предвид съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено на основание чл.271, ал.1 от ГПК.

При този изход на спора на процесуалния представител на въззиваемата страна адв. Ц. Т. следва да бъде присъдено на основание чл.38, ал.2 от ЗА адвокатско възнаграждение за предоставена на страната безплатна правна помощ в настоящото производство в размер на 996,25 лева, като неоснователно се явява искането му за присъждане на отделно адвокатско възнаграждение по всеки иск, тъй като в случая предявените иски не налагат отделна защита.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-Е въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №20034304/07.05.2022г., постановено по гр.д. №5368/2021г. на СРС, 171 състав, в обжалваната част.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА Столична Община да заплати на адв. Ц. Т., с адрес гр. София, ул. *****, адвокатско възнаграждение в размер на 996,25 лева за предоставена безплатна правна помощ на въззиваемата страна Х. Ц. Т..

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____